

Πίστη και ταπείνωση

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κυριακή ΙΖ΄Ματθαίου(Χαναanaίας)

Ο Χριστός, συνοδευόμενος από τους μαθητές του, περνούσε μια μέρα από τα σύνορα της Τύρου και της Σιδώνος. Μια γυναίκα από τα μέρη εκείνα πρόβαλε ξαφνικά μπροστά του, στη μέση του δρόμου. Έπεσε στα πόδια του και με δάκρυα τον παρακαλούσε να θεραπεύσει την κόρη της που ήταν δαιμονισμένη. Παραδόξως ο Ελεήμων την προσπέρασε χωρίς να της αποκριθεί τίποτε. Ούτε μια ματιά δεν της έριξε. Φάνηκε ολότελα αδιάφορος στον πόνο της γυναίκας εκείνης, που με λυτά τα μαλλιά, με τα μάγουλα αυλακωμένα από το κλάμα, με λόγια που θα συγκινούσαν και τις πέτρες, τον ικέτευε. Αυτά το θέαμα και το άκουσμα που ήταν ικανό να,συνταράξει και να σφίξει κάθε καρδιά, τον άφησε -έτσι τουλάχιστο θάχε κανείς την εντύπωση- ψυχρό.

Ο Ιησούς την προσπέρασε, ακολουθούμενος από τους Δώδεκα. Μα η γυναίκα -η Χαναanaία, όπως τη λέει ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος- δεν έμεινε άπρακτη. Η

αδιαφορία του Χριστού δεν την πάγωσε. Η ελπίδα που έτρεφε στο Σωτήρα είχε πέσει σαν άγκυρα στο πέλαγος της σιωπής του, πέλαγος βαθύ, απύθμενο ίσως, όπου αυτή η άγκυρα δεν θάβρισκε κάπου να πιαστεί. Κι όμως η ελπίδα της Χαναναίας είχε πιαστεί στην κρυμμένη καρδιά του Χριστού. Κι όταν ο Χριστός απομακρύνεται προχωρώντας, η ελπίδα σέρνει τη Χαναναία πίσω του. Την τράβα, την κάνει να συνεχίσει τις ικεσίες, να μη παύσει να επικαλείται τη βοήθεια Εκείνου που είχε έλθει στον κόσμο ακριβώς για τους φτωχούς, τους βασανισμένους, τους απροστάτευτους, τους απόκληρους. [\(περισσότερα...\)](#)